

Charlies hämnd

Charlies hämnd

Simona Ahrnstedt

Tidigare böcker av Simona Ahrnstedt

Serien *Slottet Wadenstierna*:

Överenskommelser (2010)

Betvingade (2012)

De skandalösa (2013)

Ett otänkbart öde (2023)

Serien *De la Grip*:

En enda natt (2014)

En enda hemlighet (2015)

En enda risk (2016)

Serien *Opposites attract*:

Allt eller inget (2017)

Bara lite till (2019)

Med hjärtat som insats (2020)

Nattens drottning (2021)

Novell:

Alla hjärtans mirakel (2018)

Bokförlaget
Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

© Simona Ahrnstedt 2024

Enligt avtal med Salomonsson Agency AB

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook, EU, 2024

ISBN 978-91-3750646-3

Prolog

När Charlie Anderson tittade tillbaka, långt senare, så undrade hon.

Fanns det saker hon missat?

Varningstecken hon blundat för?

I så fall såg hon dem aldrig.

Inte förrän det var för sent.

Inte förrän helvetet bröt lös.

Kapitel 1

Charlie Anderson drog igen blixtlåset på resväskan. Hon hade packat nyinköpta underkläder, lyxiga kroppsprodukter, sina tre bästa klänningar och hoppades att hon tänkt rätt. I sitt yrkesliv var Charlie van vid att vara förberedd, vid snabba puckar och viktiga beslut. Hon hade rest en hel del i tjänsten, men detta var något annat och det gjorde henne stissig. Hon hade rusat ut igår och hetsshoppat när hon fått order om att packa för ”en sexig weekendresa någonstans i Europa”.

”Är du klar?” frågade Philip och sträckte fram handen.

Charlie dubbelkollade dragkedjan på det proppfulla handbagaget. Hon hade packat allt. Hon räckte honom resväskan, lät sina fingrar snudda vid hans. De var solbrända, de blonda håren solkyssta. Själv hade hon fixat naglarna, gjort en diskret fransk manikyrsom han älskade och även hunnit till frissan för en putsning av de mörka lockarna.

”Kan du inte berätta vart vi ska?” frågade hon, lycklig av förväntan men också pyttelite stressad av att inte ha någon aning om vad som väntade. Charlie hade stort behov av att ha kontroll, hon gick igenom sina bankkonton varje fredagskväll, höll i bokföringen för sitt eget lilla företag själv och bytte sängkläder och tandborste varje söndag. Philip älskade att reta henne för det. Hur präktig hon var.

”Nix, det är topphemligt.”

Charlie låtsades som om hon var misslynt med sin pojkväs kryptiska svar men inuti svällde det. Tänk att hon blev överraskad med en hemlig resa. Hon hade inte ens vetat att hon var så här romantiskt lagd, hade sett sig som en person med fötterna på jorden. Men så svepte Philip Enqvist in i hennes liv med rosenbuketter, intima middagar och djupa samtal och här var hon nu. Kärare än hon vetat att man kunde vara. För Philip kunde hon ge upp kontrollen och hänge sig.

”Jag kan inte fatta att du konspirerat med min chef.”

Charlie arbetade för ett exklusivt och anrikt auktionshus på Norrmalm i Stockholms city. Hon var specialist på konst, glas och antika smycken från Tjeckien, Ryssland samt övriga östeuropeiska stater. Hon ansvarade för värderingar av inlämnade föremål, höll i specialauktioner och visningar. Det var ett utmanande och varierande arbete. Alltifrån intima kundbesök till internationella auktioner. Det var stimulerande och ansvarsfullt. Förra året hade hon varit med om att upptäcka och anmäla ett avancerat konstbedrägeri, i veckan hade hon hittat en silverskatt som legat glömd på en vind sedan andra världskriget. På auktionshuset gjorde hon intensiva sextiotimmarsveckor, åt lunch framför datorn och hade aldrig tagit en enda extra dag ledigt, angelägen om att visa framfötterna i vad som fortfarande var en vit och elitistisk värld. Hon var den hårt arbetande bruna katten bland de blonda avspända hermelinerna med namn som slutade på -sparre, -crona och -schiöld. Vid sidan om detta drev hon en egen firma där hon letade upp och köpte in vintagemode, som hon sedan sålde vidare. Sidenscarves från Hermès, handväskor från alla modehus, vackra plagg från andra tidsepoker.

”Din chef var så förstående”, skrattade Philip gott. ”Kom nu.”

Charlie bodde på Bondegatan på Södermalm, en liten lägenhet med skeva vinklar som hon köpt och betalat själv. Den var varm på sommaren och iskall på vintern men den var hennes baby, inredd med secondhandfynd, älskat arvegods och enstaka antikviteter. ”Bilen är här, chop, chop, vi vill inte missa flyget.”

En taxi väntade på dem nere på gatan. Philip höll upp dörren åt henne.

”Till Arlanda min gode man”, sa Philip.

”Berätta vart vi ska”, bad Charlie igen och torkade svett från överläppen.

”Hoppas du tycker Göteborg blir bra.”

”Underbart”, svarade hon. Västkusten var fint och hon hade inte varit i Sveriges andra stad på länge, men auktionshuset hade en filial där. Om det inte regnade kunde de promenera vid vattnet, ta drinkar på Jacyz. Äta räkor. Titta på folk. Kanske smita in i en antikvetsaffär eller två. Hon kände några handlare, klassiska göteborgska gubbar. Det kunde bli hur mysigt som helst.

”Älskade knasboll, vi ska inte till regniga Göteborg, vi ska till Paris.”

”Du skojar.”

Philip kysste henne. ”Jag lovar på heder och samvete. Du och jag ska till baguetternas och romantikens huvudstad.”

Charlie trodde knappt det var sant. Hon öppnade handväskan, ett älskat vintagefynd, en vinröd YSL från 70-talet, rotade efter lipgloss, rynkade pannan, rotade lite mer paniskt. Men den var inte där.

”Nej!”

”Vad?”

”Jag har glömt min telefon hemma.” Hon kunde ha svurit på att hon packade den.

”Shit.”

Taxin svängde av mot Arlanda. ”Vad vill du göra?” frågade Philip. Charlie försökte tänka så snabbt det gick.

”Hinner vi tillbaka?”

”Inte om vi vill hinna till Paris.”

Hon bestämde sig på en millisekund. ”Jag får använda din. Och folk har klarat sig tusen år utan telefoner”, bestämde hon.

”Det är min tjej det”, sa Philip, såg lättad ut. ”Säkert?”

”Yes.” Det var nästan spännande, att vara onåbar. Hon skulle bli

bättre på det här, lovade hon sig. Att vara ledig, njuta av nuet. Det var dags nu. Dags att leva. Det var helt enkelt hennes tur.

Glädje genomför henne. Hon kramade hans hand hårt och höll den hela vägen genom incheckningen på Arlanda, boardinggen och sedan landningen på Charles de Gaulle.

”Jag ser Eiffeltornet”, sa hon i taxin på väg in till den franska huvudstaden. Trots sina resor för auktionsfirman hade Charlie aldrig varit i Paris. Hon kom från en familj där det alltid varit ont om pengar. Mamma var förtidspensionär med svår reumatism, hade kommit som barn från dåvarande Tjeckoslovakien med sin ensamstående mamma, Charlies mormor. Pappa var helsvensk bilmekaniker. De hade inte varit utfattiga direkt, men det hade varken funnits reserver eller överflöd och Charlie hade knappt varit utomlands innan hon började jobba. Förutom en oerhört känslofylld resa till Prag med mamma var det en skolresa till Berlin i nian och den billigaste chartern till Kroatien, som hon sparat ihop till själv efter gymnasiet. Sedan hon började jobba och tjäna pengar hade hon rest med väninnor ett par gånger, men alla hennes pengar var bundna i lägenheten och i ett litet långsiktigt sparande. Ja, hon var så tråkig, tänkte hon. Att bli bjuden till Paris av sin heta pojkvän var helt enkelt som att befinna sig i en tv-serie.

Redan samma kväll, efter att de checkat in på ett charmigt boutiquehotell, njöt Charlie och Philip av vin och ost på ett löjligt dyrt turistcafé vid Sacré Cœur.

”Endast det bästa för min kvinna”, sa Philip.

Efteråt promenerade de hand i hand på de parisiska gatorna, såg Eiffeltornet ur olika vinklar, tog selfies som prick alla andra, och åt middag i en mild Pariskväll. Överallt var det vackra människor, Philip flirtade med den svarthåriga receptionisten och Charlie fnissade. På kvällen älskade de i en smal knarrig järnsäng som gnisslade så mycket att någon till slut hojtade åt dem att vara tysta och Charlie nästan kissade på sig av skratt.

”Ska inte parisare vara romantiska”, ropade hon från toaletten.

”Kom och lägg dig, kvinna.”

Charlie spolade med den åldriga toalettkedjan, tvättade händerna under guldkranen och gick och la sig på Philips arm.

”Jag vet inte om jag någonsin varit ledig på det här viset”, sa hon och snusade mot hans kind. Hon älskade doften av hans after shave och precis allt med honom. Dyr doft, lukten av man, raspet av hans skäggstubb. Och hon älskade att Philip och hon kunde prata om allt, hon hade aldrig känt en sådan själarnas kontakt. ”Och kan du vara ledig så här?” Philip var fastighetsmäklare, specialiserad på dyra lyxvåningar på Östermalm. Precis som hon var han intresserad av konst, ju dyrare desto bättre i hans fall. Och han jobbade mycket, särskilt på helgerna.

”Du är viktigast, för du är bäst”, sa han. Hon visste att han haft otur med tjejer förut, hans ex hade varit helt galen. Själv hade Charlie några kortare relationer bakom sig, lugna, stabila och utan större passion. Ibland hade hon tänkt att hon aldrig skulle träffa rätt, att killar skrämdes av hennes driv. Och så kom Philip ... När de träffades för ett år sedan hade de klickat direkt. Det var nästan som ödet, att Philip kom in i hennes liv då.

”Tack för att du planerade allt det här”, sa hon.

”Jag måste nog röva bort dig oftare. Du behöver släppa kontrollen, låta mig ta hand om dig.”

”Jag känner mig så trygg med dig”, mumlade hon mot hans hals. Inte för att hon var en otrygg person, hon var uppvuxen i ett kärleksfullt hem, men osäkerheten fanns där ändå. Ibland upplevde hon som en känsla av nästan existentiell ensamhet. Hon visste inte var den kom ifrån, men den hade funnits där sedan hon var barn, som en djup medvetenhet om att man som människa alltid var i grunden ensam.

”Detsamma min älskling. Jag förstår inte hur jag överlevde innan dig. Trots att du är så lättlurad.”

Hon skrattade och pussade hans nyckelben. ”Jag är inte lättlurad.”

”Jag är väl otroligt skicklig då, som hade sådan hand med din chef”, sa han belåtet och smekte hennes höft.

”Det här känns nästan omoraliskt”, sa hon, levde fullständigt i nuet. Oanträffbar, som om det var 80-tal eller något.

Hon slog armarna om honom, han vältrade sig över henne och såg henne djupt i ögonen.

”Du är mitt allt”, sa han och kysste henne och sedan tänkte hon inte på något annat än vad han gjorde med hennes kropp. Efter över ett år ihop var hon fortfarande nykär och svävade på moln av lycka och hormoner.

Den sista kvällen i Paris promenerade de till en restaurang vid Seines strand. Philip beställde in champagne och det var så romantiskt att det var på gränsen till en kliché.

”Det är min bästa kväll någonsin”, sa Charlie och funderade samtidigt på om hon skulle orka en dessert efter huvudrätten. Kanske en pytteliten crème brûlée ändå.

Philip sköt bak stolen. Han reste sig upp så hastigt att Charlie ryckte till.

”Vad händer?”

Philip tog hennes hand. Och sedan gick han ner på ett knä framför henne, ner på marken i sina snygga ljusa byxor och hon bara gapade, hade inte alls sett detta komma.

”Charlene Emma Anderson”, började han och hans röst bröts. ”Vill du gifta dig med mig?”

Ringen han räckte fram var av vitt guld, antik med diamanter. ”Den var min farmors.”

Charlie bara stirrade. Den var så mycket *hon*, vintage, personlig och med en historia.

”Charlie?” Han lät orolig där han stod på ett knä.

”Ja!” sa hon med gråten i halsen. ”Ja!!”

De övriga restauranggästerna applåderade när hon och Philip kysstes och kramades. Det var Charlies livs lyckligaste stund.

När de nästa dag flög hem till Sverige, lutade Charlie huvudet mot hans axel. Hon fantiserade om bröllopet. En vit, enkel klänning.

Eller skulle hon ha något i spets? Och blommorna, vita liljor. Eller röda rosor? Skulle de ha ett vinterbröllop, kanske. Hur mycket tjeckiskt, hur mycket svenskt? I kyrkan, absolut, mest för mammas skull. Mamma var djupt troende. Hennes föräldrar skulle bli överförtjusta, visste hon. De älskade Philip.

”Älskling, är du trött?” frågade han lågt medan planet steg genom molnen och upp mot solen. Tänk att solen alltid lyste häruppe. Charlie nickade, dåsig av kärlek, rusig av lycka och så lätttrörd. Hon som alltid hade energi, var osannolikt slut.

”Jag vill att du ska veta att det kommer att hända något mer när vi kommer hem”, sa han.

Hon kände hur han log mot hennes hår.

”Det är en överraskning”, viskade han samtidigt som en flygvärdinna frågade vad de ville dricka till maten.

Charlie kramade hans hand. På vänsterhanden gnistrade ringen. Ärligt talat visste hon inte om hon klarade fler chocker.

”Jag vet, min kära fästmö, att du ogillar överraskningar”, sa han som om han läst hennes tankar. ”Men Charlie, låt mig ta hand om dig. Lita på mig, mitt lilla kontrollfreak. Gör du det?”

”Jag litar på dig.” Ibland kändes det som att hon älskade honom så mycket att hon kunde dö för honom om det gällde.

Hon var i grunden en kvinna som behövde veta vad som väntade. Hon var van vid att ta kommando och att ha en plan, det var hennes styrka och hennes bästa färdigheter. Men kanske var detta en föraning om hur livet skulle bli för dem framöver, tänkte hon. Philip hade en överraskning åt henne. Men Charlie hade en egen nyhet att komma med. Hon hade missat mensen med nästan två veckor och sedan i morse stramade bröstet på ett nytt sätt. Hon bad flygvärdinnan om mineralvatten, tackade nej till vin, hade bara smuttat sig igenom Paris.

Efter flygplansmaten slöt Charlie ögonen och lät sig vaggas till sömns i sätet och av det brummande ljudet. Hon lät glädjen övermanna henne. Hon hade alltid vetat att hon ville ha familj och barn, kände det så starkt att det inte gick att stå emot. Och nu höll det på

att hända. Hon hade köpt ett graviditetstest på flygplatsen, hade tagit det i smyg inne på en toalett. Svaret var positivt. Philip och hon väntade barn ihop. De skulle bli föräldrar. Det var ofattbart att man ens fick vara så här lycklig.

Kapitel 2

”Grattis, Charlie!”

”Hipp hipp hurra för födelsedagsbarnet!”

Lyckönskningarna haglade över henne. Charlie torkade sig under ögat, överväldigad.

”Vad har du gjort”, sa hon och såg omväxlande på Philip som strålade stolt bredvid henne, omväxlande på det vita partytältet som var uppställt på gården utanför föräldrarnas hyresrätt i Enske-dedalen, en lummig grön yta med blommande fruktträd.

”Vi har ordnat en överraskningsfest för dig.”

”Jag ser det”, sa hon, medan vänner och familj omringade henne och fortsatte hurra och skåla.

De hade åkt raka vägen från flygplatsen och även om Charlie helst skulle satt sig vid datorn för att kolla mejlen och förbereda sig för att jobba igen så var hon själaglad.

Någon gav henne ett glas med champagne och hon försökte ta in allt som hände. Hon fyllde bara tjugonio och hade tänkt spara det stora firandet till trettioårsdagen.

Från ingenstans började Charlie gråta.

”Älskling”, sa Philip med oro i det vackra ansiktet. Han strök henne över håret. ”Är du okej? Är det för mycket, ska jag skicka hem alla?”

”Det är bra”, sa hon, skakig av allt som hände.

”Det har inte varit lätt att hålla detta hemligt ska du veta, inte klokt vad folk är skvallriga så fort man ska fixa en överraskningsfest. Och titta.” Philip visade mot en ung man som Charlie aldrig sett förut. Han gick runt med en kamera i en rem kring halsen och plåtade. ”Jag bad en kompis fotografera.”

Charlie torkade sig under ögonen igen. ”Vet du att du är världens bästa pojkvän?”

”Nej, jag är världens bästa *fästman*.”

Charlie lät sig omslutas av vänner, arbetskamrater och familj som alla pratade i munnen på varandra. Charlie bara fuktade läpparna med champagnen, ville inte riskera något. Hon måste kolla upp det där, om man fick dricka något när man var gravid eller inte. Det var nya bud hela tiden. Både mamma och mormor var mer typen som tyckte att vin var medicin och att svenskar var överdrivet försiktiga. Charlie kramade de två tjejerna från auktionshuset – Nathalie och Helene – som hon stod närmast. Nathalie var en av firmans främsta konstexperter och Helene jobbade på ekonomiavdelningen.

”Din kille är så snygg”, sa Nathalie. Hon hade svallande rött hår och vältränade axlar som hon gärna visade i holkärmade blusar.

”Säg till om du tröttnar på honom”, sa Helene, som missbrukade självhjälpsböcker och som ville bilda familj, helst igår. Philip vinkade åt dem, han hade alltid haft ett gott öga till dem båda. Nathalie skickade i väg en slängkyss.

”Ingen risk”, sa Charlie, väl medveten om att hon dragit storvinsten med Philip. Hon skulle aldrig säga det högt, men ibland kunde hon inte fatta att han valt just henne. Hon var så ordinär, medan Philip var liksom självlysande. Hon gav Nathalie en blick men den rödhåriga skönheten såg bara på Philip.

Charlies mamma kom fram till dem, tjejerna hälsade artigt och minglade sedan vidare. Mamma hade tårar i de hasselnötsbruna ögonen. Hon var döpt efter Alice Masaryková, hemlandets första feminist, och hon bar namnet med stolthet. Charlie hette Emma i mellannamn, efter sin mormor men även efter en känd tjeckisk motståndskvinna.

”Välkommen hem från Paris.” Hon gav Charlie en varm kram.

”Visste du?” frågade Charlie och drog in den välbekanta doften av allt som var mamma. Lite svett, lite eau de cologne. Alice Anderson, född Novotny, hade kommit till Sverige på 1960-talet med tåg och färja. Mor och dotter hade flytt undan de sovjetiska tanks som invaderade Prag augusti 1968, och efter en lång resa genom Europa hade de slutligen hamnat i Sverige, precis som många andra tjeckiska landsmän. Det fanns ett foto från den tiden, mamma som storögd fyraåring med mormor på en järnvägsstation med allt de ägde kring sig – fem resväskor. Den eleganta kosmopolitiska storökande Emma Novotny och hennes blyga dotter Alice hade börjat ett nytt liv. Alice på svensk förskola, Emma som först språkstuderande, sedan som läkare. Svenska traditioner hade letat sig in i deras liv, flätats ihop med de tjeckiska.

”Jag visste”, sa mamma och drog fram en näsduk ur ärmen. Mamma var den enda Charlie kände som använde tygnäsdukar.

”Hoppas ni hade det fint.”

”Det var underbart. Nästan lika vackert som Prag.” Mamma hade tagit med henne till den tjeckiska huvudstaden en påsk, bara mamma och hon. Charlie hade varit imponerad av skönheten hos sin mors födelsestad, den vackra Karlsbron, den mäktiga borgen, husen och gatorna, skönheten som fått Hitler att skona dess byggnader om än inte dess invånare under andra världskriget. Prag hade lidit svårt under nazisterna. De hade varit tagna av besöket båda två.

”Här kommer pappa.” Alice lyste upp så som hon alltid gjorde när hon såg honom.

Charlie kramade sin pappa, lät sig slukas av hans stora famn. Om mamma var en liten rund tjeckisk kvinna med många osvenska vanor, så var Björn familjens svenska ankare och även Charlies största supporter. Mamma hade haft det svårt, visste Charlie, dels med den ständiga värken, dels med mormor. Inte för att mamma någonsin klagat, men mormor var svår att göra nöjd. När mamma blev kär i en enkel svensk arbetarkille, långt ifrån det som mormor

Emma hoppats på hade en djup spricka uppstått. Mormor hade flyttat tillbaka till Prag i protest och Charlie visste att mamma sörjde den gemenskap som inte blev.

”Pappa, jag kvävs”, skrattade Charlie.

”Min lilla flicka.” Han var klädd i kavaj, ett plagg hon visste att han var djupt obekväm i. Det var rörande att han klätt upp sig för hennes skull.

”Inte så liten längre”, sa hon.

Det var sant, hon var en vuxen kvinna nu. Hade sitt drömjobb. Hennes kille hade friat. Och hon var gravid. Charlie kände sig oändligt mogen och vis.

”Casper, kom hit och säg grattis till din syster.”

”Syrran”, hälsade Casper med en nick. Runt dem stimmade folk och champagnekorkar flög i luften. Han stod en bit ifrån henne, slängig, allvarlig.

”Får man en kram?” Charlie höll ut armarna mot sin lillebror, som inte heller var så liten, utan en lång ung man, säkert femton centimeter längre än hon, med pappas blå ögon och mammas markerade slaviska kindben. Hon älskade Casper så mycket, hade gjort det ända sedan han var en liten knubbig bebis. Han hade följt henne överallt när de var små, hon hade aldrig tyckt han var jobbig, bara skyddat honom mot allt, mot översittare och mobbare, hade slagits och bråkat med vem som helst som var taskig, tagit hand om honom och skämt bort honom som den bästa av bröder. De hade stått varandra nära ända till tonåren, men där började de glida isär, få olika intressen. Charlie trivdes i skolan och sökte till universitetet medan Casper började jobba i stället för att gå ut gymnasiet. Han hade försvunnit till viss del, levt sitt eget liv, haft olika arbeten, umgåtts med killar som Charlie visste var dåligt sällskap. Enskededalen hade sina problem. Charlie hade aldrig varit rädd i området men spänningar existerade och det fanns en del kriminella ungdomar som störde ordningen. Hon log mot Casper. Numera sågs de bara på familjemiddagarna på söndagarna. De senaste åren hade Casper haft ett ansträngt drag om hakan och något jagat i

blicken. Charlie hade tänkt prata med honom så många gånger, stämma av allt som hände i båda deras liv. Om han dejtade, hur han såg på framtiden, om han var lycklig, men det var som om tiden aldrig räckte till. Charlie stuvade undan den vaga känslan att något var fel. Kanske Casper hade kärleksproblem. Kanske det var något annat.

Casper kramade henne, hon fick hans långa beniga kropp mot sidan av sin och sedan drog han sig ur, som om det var en plikt han snabbt klarat av.

”Vi pratar mer sedan?”

”Visst”, sa han.

”Bubbel?”

Det var Robyn som kom fram till henne. Familjen skingrades i vimlet.

”Hej Robyn, är du också här?” Philip hade verkligen bjudit alla. Robyn var Charlies it-support. Hon hade gjort företagets snygga webbsida, hjälpte Charlie med sociala medier och allt sådant som Charlie tydligen redan var för gammal för att begripa. Robyn, som gick fjärde året på teknikprogrammet, var ett geni som Charlie såg det.

”Såklart jag är här. Du är min favoritboomer.”

”Jag är ingen boomer”, sa Charlie förnärmat. ”Vet du om det möjligen finns något alkoholfritt?”

”Det fixar jag.”

Robyn återvände med ett glas mineralvatten och de småpratade om hemsidan som Robyn uppdaterat medan Charlie varit bortrest.

”Utan dig vore jag förlorad”, sa Charlie för Robyn var verkligen ovärderlig.

Efter att ha hälsat på fler gäster, förgäves letat efter Philip, och poserat för fotografen ihop med otaliga personer tittade Charlie upp och fick syn på föräldrarna och Casper som stod en bit bort på gräsmattan. Hennes fina lilla familj. Varken mamma eller pappa hade syskon, det fanns inga kusiner, inga farföräldrar, ingen morfar, bara en surande mormor i Prag. Mamma och pappa såg glada och

rörda ut, Casper mer sammanbiten. Solen sken från en molnfri himmel men Casper stod som under ett eget mörkt moln. Hon måste ta reda på hur han mådde, vad som bekymrade honom.

Nu såg hon Philip, han stod och pratade i telefon. Snacka om att själv vara arbetsnarkoman, tänkte hon, men förstod till hundra procent. De var så lika. Han tittade upp, kom fram till henne. Nu tillhörde han hennes krets. Han och barnet de väntade.

”Allt väl?”

Charlie kramade hans hand. Allt var bra, så hon förstod inte varför hon kände en vag oro. Nästan som om man inte fick vara så här glad utan att det straffade sig.